

Bakalářská práce

Autor: **Jiří Jenšovský**

Název: Křesťanské principy v sociální práci

Obhajoba červen 2013

Posudek vedoucího práce:

Téma práce – i jeho konkretizace souvisí s profilem fakulty i s pojetím studovaného oboru autora. Současně ukazuje autorovu zainteresovanost v jeho zaměstnání i význam jeho hodnotové orientace. Autor má svou zkušenost a své přesvědčení, obojí vychází z jeho zaměstnání. V tom je přínos i úskalí daného textu – na jedné straně jde o věc popisovanou s důvěrnou znalostí a opravdovým západem – na druhé straně jde o text, který poněkud postrádá užitečný odstup. Autor jakoby něco zkoumá - ale s určitým přesvědčením, že tomu tak je; některé věci které jsou mu zcela jasné neuvádí, byť v textu by zasloužily vysvětlení. Nicméně celkové pojetí a zpracování nepovažuji za nijak závadné.

Autor si jako cíl práce vytkl zkoumat, jak věřící klienti reagují na věřící sociální pracovníky, co tito pracovníci vnášejí do klientova života, jaké interakce mezi nimi probíhají a do jaké míry souvisí křesťanský motivovaná sociální práce s úspěšným adaptováním klienta v zařízení. Takto pojatý cíl je jednak poněkud široký a hlavně jeho formulace neumožňuje pochopit, o jaké klienty vlastně jde. Domnívám se, že autor je svou prací natolik zaujatý (což je sympatické), že opomněl systematicky představit pole svého zkoumání. To, že jde o nemocné Alzheimerovou chorobou se dovíme vlastně nepřímo – až v závěru úvodu, když uvádí své pracoviště a zároveň místo výzkumu. Je možné že má na mysli problematiku pobytových zařízení všeobecně – avšak ani toto není jasně řečeno, ani není jasné, zda lze všeobecně generalizovat.

Svou práci autor dělí do třech kapitol, v první se věnuje možnostem, jak snížit obtíže při příchodu klienta do zařízení – bohužel neuvádí o jaké zařízení se jedná. Struktura kapitoly se mi nejeví zcela důsledná, autor sice zpočátku uvede předpokládané obtíže, pak ve třech kapitolách rozebírá možnosti jak tyto potíže snížit – objevovat vnitřní svět klientů, navazovat na jejich křesťanskou zkušenost, využít křesťanské principy v soc. práci, využívat rozhovoru. Potud by struktura byla logická (i když se jednotlivé body trochu prolínají – rozhovor je např. obsažen v předchozích); nicméně podbody pod nadpisem „Vysvětlení pojmu křesťanské principy v sociální práci“ už tuto logiku zpochybňují – jsou techniky popisované v péči o seniora se zhoršující se demencí ještě vysvětlováním pojmu? Podobně podkapitola o komunikaci, nepatří spíše do kapitoly rozhovor? Podobně téma „potřeba zajištění svátostí a modlitby“ není dle mého soudu zcela logickou podkapitolou nadpisu „Rozhovor, jako prostředek...“

Druhou kapitolu autor nazval „Další možnosti vytvoření (v obsahu asi omylem vytření) psychické a

fyzické pohody klienta v zařízení“ - otázkou je jak je tento název šťastný vzhledem ke struktuře textu – ale způsob autorova myšlení chápu – napřed chtěl ukázat všeobecnější prostředky umožňující klientům přechod do ústavu, nyní dvě konkrétní dvě specifické metody. Otázkou zůstává vyváženost celé práce, ale to je otázka komplexní. Autor v této kapitole uvádí dva koncepty – bazální stimulace a smyslové aktivizace. Zařazení těchto konkrétních konceptů je jistě na místě, nicméně možná by bylo lépe pojmut je jako exkurz, či praktický příklad – nikoliv jako samostatnou kapitolu.

Poslední kapitola je nazvána „Pozorování“ a je věnována konkrétnímu výzkumu, který autor na pracovišti provedl. Výzkum je srozumitelně popsán, jasně zdůvodněn a pečlivě proveden. Ve vyhodnocení rozhovorů ovšem autor sklouzává opět k jiným tématům, než jaká formuloval ve stanovení cíle výzkumu. Ze stanovených cílů pak trochu postrádám výraznější odpověď na otázku, zda se pečovatelé dostatečně věnují duchovním potřebám pozorovaných.

V závěru práce autor shrnuje obsah předchozího textu, z jeho vyjádření o naplnění či nenaplnění cílů práce získávám dojem, že hlavním cílem autorovy práce bylo prokázat, že křesťanská víra sociálního pracovníka je pro klienty daného pracoviště velmi důležitá. Chápu toto autorovo přesvědčení – při konzultacích jsem namítal, že toto předporozumnění bychom měli spíše zkoumat – zda tomu tak je. Mám zato, že autor pod vlivem mých námitek při konzultacích zformuloval tedy v úvodu cíl – poněkud krkolomně – avšak svým myšlením zůstal ve svém paradigmatu, což pak text práce místy obráží.

Pokud se týká stylu zpracování, autor je zřejmě narativní talentovaný typ, nicméně ve svých dlouhých souvětích občas ztrácí souvislost (např. posl. odst. úvodu).

V seznamu literatury se obvykle zkratka jména odděluje mezerníkem a údaje je třeba uvádět jednotně (u některých údajů „vydal/a“ jinde nikoliv. V poznámkách pod čarou (citace nejsou příliš hojné...) se užívá zkrácených verzí – pokud je u textu seznam literatury se všemi údaji.

Závěr – práci přes uvedené výtky rozhodně doporučuji k obhajobě, cením si autorova zápalu o věc i danou práci.

Alois Kříšťan

duben 2013